

Som et praktisk forekommende eksempel kan nævnes, at påtale opgives f.eks. for et mindre antal tyverier, der er uden særlig betydning for straffastsættelsen, hvis sigtede i øvrigt på grundlag af sin erkendelse under en tilståelses-sag kan straffes for et større antal lignende forhold. Som også anført i Politiforbundets pressemeddelelse har en sådan afgørelse ofte sammenhæng med, at det ellers vil være nødvendigt at behandle sagen under en mere kompliceret proces som domsmandssag, uden at det får betydning for straffens længde.

Også f.eks. i større sager om økonomisk kriminalitet kan det være nødvendigt at træffe afgørelse om en begrænsning af tiltalen for at undgå en alt for langvarig og ressourcekrævende domsforhandling.

I større sager – f.eks. om omfattende økonomisk kriminalitet og narkotikakriminalitet – kan det også forekomme, at efterforskningen af ressourcemæssige grunde koncentrerer sig om de alvorligere forhold, og at en omfattende mand-skabskrævende efterforskning af mindre betydningsfulde forhold undlades, fordi disse forhold ikke skønnes at ville medføre en væsentligt højere straf.

Jeg finder det både nødvendigt og rigtigt, at der sker en prioritering af ressourcerne ved efterforskningen og afgørelsen om tiltalsspørgsmålet i straffesager, og det er min opfattelse, at politiet og anklagemyndigheden anvender mulighederne herfor på en måde, der ikke giver noget grundlag for kritik.«

Spm. nr. S 2072

Til sundhedsministeren (23/3 2000) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes holdbarheden for medicin fastsættes samt, hvem der i dag udfører den holdbarhedsundersøgelse, som er grundlaget for bestemmelserne om holdbarhed, og svarer holdbarhedsbestemmelserne endvidere til de regler, man har i EU?«

Begrundelse

Man har tidligere brugt den procedure, at et firma ved markedsføringen af en ny medicin blev forespurgt om holdbarheden.

Når firmaet derefter oplyste, at man havde opbevaret medicinen et halvt år under bestemte betingelser, blev medicinen godkendt og påskrevet en holdbarhed på 2 år.

Svar (4/4 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg har til brug for min besvarelse indhentet følgende udtalelse fra Lægemedelstyrelsen, som jeg kan henholde mig til:

»Holdbarhedstiden eller opbevaringstiden fastsættes i forbindelse med udstedelse af markedsføringstilladelse til nye lægemidler efter ansøgning til Lægemedelstyrelsen – eller Lægemedelagenturet i London (centralt godkendte lægemidler).

Lægemedelstyrelsen vurderer ansøgerens forslag til opbevaringstid på grundlag af de undersøgelser over holdbarheden, som virksomheden har fremsendt, og på grundlag af gældende EU-direktiver og -vejledninger. De pågældende vejledninger er fra 1993 (lægemidler indeholdende nye lægemiddelstoffer) og 1998 (synonympræparater). Der findes ikke særlige danske regler på området.

For et nyt lægemiddel skal der på ansøgningstidspunktet som minimum være lavet undersøgelser over holdbarheden i 12 mdr. ved almindelige betingelser (25° C og 60% relativ fugtighed) og 6 mdr. ved accelererede betingelser (40° C og 75% relativ fugtighed).

Godkendelse af en opbevaringstid, der er længere end undersøgelsesperioden, forudsætter at lægemidlet er stabilt (det vil sige ikke viser nedbrydning eller andre ændringer). Hvis lægemidlet er stabilt ved både almindelige og accelererede betingelser, kan der gives en længere opbevaringstid end undersøgelsesperioden, dog højst den dobbelte tid og ikke ud over en periode på 3 år.

Hvis lægemidlet ikke er stabilt ved de ovennævnte opbevaringsbetingelser, kan der ikke gives en opbevaringstid, der er længere end undersøgelsesperioden.«